

Rijden bij De Roskam

Vivian den Hollander

Rijden bij De Roskam

Met illustraties van Saskia Halfmouw

Van Holkema & Warendorf

*Rijden bij De Roskam is een bundeling van
Een cap en laarzen, In het zadel en Op pad met
de huifkar*

LEESNIVEAU

			ME	ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7	P		
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	
Paarden									

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

ISBN 978 90 00 32986 1

NUR 287

© 2014 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 97, 3990 DB Houten

Dit boek is ook verkrijgbaar als ebook: ISBN 978 90 00 32987 8

www.unieboekspectrum.nl

www.viviandenhollander.nl

www.saskiahalfmouw.nl

facebook.com/deleukstekinderboeken

Twitter: @UitgeverijUBHS

Tekst: Vivian den Hollander

Tekeningen: Saskia Halfmouw

Vormgeving: Petra Gerritsen

Een cap en laarzen

Paulien zit op haar kamer.
Ze tekent een paard.
Een bruin paard met een witte bles.
Paulien tekent graag.
Het liefst paarden.
Ze wil graag op rijles,
net als Eva uit haar klas.
Die rijdt bij manege De Roskam.
Eva vertelt er vaak over.
En altijd zegt ze:
'Rijden op een paard
is het leukste wat er is.'
Dat lijkt Paulien ook.

Ze zucht.
Zelf rijdt ze nog geen paard,
want er is nog geen plaats.
Ze staat op de wachtlijst.
Echt balen is dat!

De tekening is klaar.
Paulien hangt hem op.

Naast de poster van een paard.
Dan gaat ze naar buiten.
Wat zal ze doen?

Eva is niet thuis.
Die ging eerst naar de stad.
En daarna heeft ze rijles.
Zal ze...?
Paulien schrikt op van een bel.
Steffie komt eraan op de fiets.
Ze is al dertien
en ze woont in de buurt.
Paulien kent haar goed.
Steffie heeft een hond,
en daar wandelt Paulien vaak mee.

‘Ha, Paulien, wat ga je doen?’
Steffie remt af.
Ze draagt een oude broek en laarzen.
Aan haar stuur hangt een tas.
‘Ik weet het niet,’ zegt Paulien.
‘Ik verveel me.
Laat je zo je hond nog uit?
Dan wil ik graag mee.’
Steffie schudt haar hoofd.
‘Ik ga naar Lindo.’
‘Lindo? Is dat je vriend?’
Steffie schiet in de lach.
‘Nou... dat kun je bijna wel zeggen.
Ik zie hem zo vaak.’
‘Is hij knap?’ vraagt Paulien.

‘Ja, heel knap.
Hij heeft lieve, bruine ogen.
En lange manen.’

‘Manen?’

Dan begrijpt Paulien het.

‘Is Lindo een paard?’

Steffie knikt.

‘Hij staat op De Roskam.

En ik verzorg hem.’

‘Jij boft!’ Paulien zucht.

‘Ik wou dat ik dat mocht.’

‘Weet je wat?’ zegt Steffie dan.

‘Ga met me mee.’

Dat vindt Kees vast goed.
Hij werkt bij De Roskam.
Weet je waar dat is?’
‘Tuurlijk weet ik dat!’ roept Paulien.
‘Eva rijdt er.
Ze zit bij mij in de klas.
Ik ben er ook een keer geweest.
Het is daar heel leuk.’
‘Dat vind ik nou ook,’ zegt Steffie.
‘En daarom... mag jij dus mee.
Wil je dat?’
‘Yes!’ roept Paulien.

Ze holt naar huis
en pakt haar fiets uit de schuur.
Ze roept haar moeder gedag.
Daarna rijdt ze naar Steffie.
Samen fietsen ze naar De Roskam.

Ze zijn er gauw.
Paulien zet haar fiets in het rek
en kijkt rond.
Is Eva al aan het rijden?
Maar de buitenbak is leeg.
De les is nog niet bezig.

Ze tuurt naar de wei.
Daar staan veel paarden.
'Is Lindo ook buiten?' vraagt ze.
Steffie schudt haar hoofd.
'Om deze tijd staat hij vaak binnen.
Ga je mee?'
Ze haalt de tas van haar fiets.
Samen lopen ze naar de stallen.
Het ruikt er naar paarden en stro.
Paulien kijkt haar ogen uit.
Ze ziet de zadelkamer.

